

La darrera lliçó d'en Vila-Puig

per Jaume Mercadé i Vergés

Amb motiu del 25è aniversari de la mort de l'artista pintor sabadellenc Joan Vila Puig (6 març 1953), *QUADERN* evoca el seu record amb un treball degut a la càlida ploma de Jaume Mercadé.

“La naturalesa és el rierol, i la boira, i l'herba, i el vent entre les fulles; és la glòria del sol i la bellesa dels arbres. Per això és tan bonic pintar paisatges!”

Amb aquestes paraules ens acomiadava l'admirat Vila-Puig després d'haver passat un inoblidable dia en la seva companyia.

Era un esplendorós matí de juny, d'aquells que quan el sol comença a sorgir entre les bromes de la matinada, ja promet una diàfana lluminositat per a tot el dia; matí idoni pels nostres propòsits, que no eren altres que pintar, sota el mestratge, o la benèvola mirada del gran mestre.

Foto de Josep Reverter (1962).

Santiga, 1933.

Érem uns quants components de la Secció d'Arts de les Agrupacions Narcís Giralt, que junt amb en Gubern (q.e.p.r.) i la seva esposa Antònia, férem una visita a Vila-Puig en la seva joliva i acollidora casa de Bellaterra, que, recordant els versos de M^a. Antònia Salvà, era *“...oberta com una mà, com una mà sempre estesa, que convida a reposar!”*, i on ens hi trobàvem com si fos a casa nostra.

Les ja darrereres, i escasses, garberes que es feien al Vallès, es dibuixaven, arrencades, entre els daurats rostolls dels camps veïnals.

“Mira, Gubern -observà en Vila-Puig- les veus?. Ja sen's acaben, són les “teves” garberes... A mi, possiblement que m'anomenim “el pintor dels pellers”, però les “teves” garberes -repeti- no hi ha qui les iguali...” mentre amb el seu somriure humil i beatífic,

Vila Puig, dibuixat per Junceda.

tot donant-nos la benvinguda, ens feia observar, amb els ulls mig closos -com si somniés interiorment- el plàcid paisatge de Bellaterra, amb les llums i colors daurats, mentre s'anava esvaint la calitxa impregnada de suavitat d'aquell harmoniós matí d'estiu.

Com que nosaltres anàvem, ensems de saludar al mestre, disposats a treballar, el nostre entusiasme contagià l'artista, que immediatament anà a cercar els estris i ens volgué acompanyar en la tasca.

Ens quedàrem als voltants de la casa, i qui més qui menys, començàrem a "tacar" les teles, mentre en Vila-Puig, cobert amb el seu "salakof" per resguardar-se dels raigs inclements del sol, es disposà a pintar una nota del seu estimat jardí.

Quina nota! Els pinzells desgranaven colors i harmonies, amb una facilitat que ens corpenia. I quins contrallums! Ai!, aquells magnífics i enyorats contrallums d'en Vila-Puig! Només començant a esboçar la tela, ja endevinàvem la justesa i la precisió dels matisos i les tonalitats que predominarien en l'obra acabada.

A poc a poc, i deixant cadascú la tasca començada, ens acostàrem darrera el mestre, ara l'un i ara l'altre, i sense adonar-nos-en ens aplegàrem tots, i amb reverenciós silenci, anàvem contemplant com la màgica dansa dels pinzells enarborats per la seva mestrivola mà saturava d'art la petita tela.

Com si despertéssim d'un somni, es desfèu l'encantament quan en Vila-Puig es girà i ens veié tots fascinats observant-lo. Aleshores exclamà:

-"Ja veieu com n'és de fàcil! Apa! A treballar!"

Quina lliçó, sense paraules! Vam aprendre més en aquells moments, que en dies i dies d'incerts temptatives.

Fou la darrera lliçó del gran mestre.

Al cap d'uns mesos ens deixava per sempre.

Quan, plens d'emoció, amb el plor ofegat a la gorja, ens acomiàvem d'ell amb una oració a la capella ardent de l'Acadèmia de Belles Arts i recordàvem aquell dia, ens semblava impossible no poder-lo tenir ja més entre nosal-

tres, ja que no podíem imaginar un desenllaç tan prompte com inesperat.

Han passat vint-i-cinc anys. I el temps encara no ha esborrat de la nostra ment aquelles inoblidables hores passades al seu costat, ni la immensa humanitat del mestre, l'amic cordial, benèvol i senzill, sempre disposat a l'ajut i al consell, i del qual servarem un gran record... Així com de la magistral darrera lliçó, de la qual n'és testimoni la inacabada tela, la darrera obra que pintà, que la família, -em consta- conserva com un preuat joiell. ●

Foto de Josep Reverter (1962).

WATS·ART

Sala d'Exposicions

Sant Pere d'Ullastre, 9

Tel. 714 55 71

CASTELLAR DEL VALLÈS

ARQUITECTURA D'INTERIORS
DISSENY A MIDA

Croquis

RONDA ZAMENHOF N° 151

T. 7265650 SABADELL

Ramona

MARCS I MOTLLURES

Pérez Galdós, 36

Tel. 726 84 16

SABADELL